

Roman met plaatjes

Roman met plaatjes

Hans van Druten

Coverontwerp: Hans van Druten
Illustraties: Marion Boot
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
ISBN: 9789462545847
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
©Hans van Druten

Op de parkeerplaats van de Caissonweg stopt een geblindeerd Ford Transit busje. Het is herfst in het jaar 1999 en het regent. Zowel de bestuurder als de medepassagier is van het type bodybuilder, breedgeschouderd en gekleed in onopvallende vrijetijdskleding. Bestuurder Wim kijkt op zijn horloge en vervolgens naar de hoofdingang van de drie jaar geleden in gebruik genomen penitentiare inrichting Almere Binnen. Uit het dashboardvakje pakt hij een aantal foto's en geeft deze aan zijn medepassagier Freek. De foto's zijn van een onverzorgde jongeman. Op enkele foto's staat hij afgebeeld met lang haar, maar op de meest recente foto's is zijn haar korter geknipt en zwart geverfd. Wim kijkt Freek aan en wacht op zijn reactie. Freek knikt zelfverzekerd.

'Lijkt me een appeltje eitje, hoewel ik met dit soort jongens liever wat anders doe dan wandelen in een dierentuin.'

Wim knikt instemmend.

'We houden het netjes Freek, ik heb geen zin in heftige taferelen.'

Wim legt de foto's terug in het dashboardvakje, maakt een pakje kauwgom open en steekt er een in zijn mond.

'We zijn veel te vroeg,' zegt Freek en hij zucht diep. De stoel in het busje is weinig comfortabel en kan niet in een luiere stand worden gezet.

'Aapjes kijken, hoe verzint ze het. Kan het niet wat simpeler? Ik bedoel, waarom houden we hem

niet gewoon een dagje op de boot? Niemand die ons ziet en bang krijgen we hem toch wel.'

Langzaam kauwt Wim op zijn kauwgum. Zonder iets te zeggen draait hij het raam een stukje open, tovert uit zijn binnenzak een pakje sigaretten tevoorschijn en reikt het geopende pakje richting Freek.

'We hebben het er niet meer over, goed? Sophie wil het zo. Beschouw het als een leuke schnabbel en ze betaalt er goed voor dus wat is het probleem?'

Een uur gaat voorbij en zonder veel te praten wachten beide mannen, kauwend en rokend, achter beslagen ramen op een glimp van de onverzorgde jongeman van de foto. Zijn naam is Gijs, zo vertelde Sophie in een briefing aan beide heren enige tijd geleden.

Dikke druppels rollen langs de beslagen voorruit naar beneden totdat er met snelle pas een mager persoon met capuchon de hoofdingang verlaat.

Wim gaat rechtop zitten en port met zijn elleboog de slaperige Freek overeind. De versleten ruitenwissers vegen piepend de druppels van de voorruit.

'Ik kan het niet goed zien maar dit zou hem wel eens kunnen zijn.'

Gehaast loopt de jongen met capuchon over de parkeerplaats richting de bushalte aan de Pontonweg. In de verte komt over de Grote Vaartweg een bus aangereden die vlak voor de rotonde afremt en rechtsaf slaat.

Wim draait de sleutel om in het contactslot, maar in plaats van dat de motor aanslaat, is een ongewenst tikkend geluid het enige wat volgt.

‘Shit.’

Nerveus draait hij de sleutel opnieuw om, maar ook nu blijft het bij een zacht getik.

‘Shit, verdomme.’

Met zijn knieën tegen het stuur en door de beslagen ramen naar rechts kijkend probeert hij het nog een keer.

‘De startmotor blijft hangen, verdomme.’

Freek kijkt Wim aan en zonder te aarzelen gooit hij de deur open. Ook Wim springt uit de auto en trekt snel de motorkap open.

Zonder kostbare tijd te verliezen loopt Freek met snelle pas achter de man met capuchon aan richting bushalte. De naderende stadsbus draait de Caissonweg op en rijdt richting bushalte. Voor hem wenkt de jongeman naar de bijna stilstaande bus. Hij staat dichtbij de bus maar het lukt Freek niet een glimp van zijn gezicht op te vangen. Freek kijkt om en ziet in de verte Wim staan, voorovergebogen onder de motorkap.

Met een sissend geluid opent de stadsbus zijn deuren. Zowel Freek als de jongeman stappen in, waarna de bus wegrijdt.

De Transit heeft vaker last van een ‘hangende’ startmotor. Wim heeft er nooit veel aandacht aan besteed maar heeft daar nu spijt van. Met een beetje geluk krijgt hij de haperende startmotor los door er met een hamer enkele tikken op te geven. Het trucje werkt ook nu. Na een paar klappen

grijpen de tandwielen in elkaar en springt de motor aan. Snel gooit Wim de motorkap dicht en ziet in de verte de stadsbus wegrijden. Verbeten ‘appeltje eitje’ mompelend wringt Wim zich achter het stuur.

Nog geen seconde nadat hij het portier heeft dichtgetrokken wordt er op zijn raam geklopt. Geïrriteerd draait Wim zijn hoofd naar links en kijkt recht in het gezicht van Gijs, onmiskenbaar de 'echte' en zijn haren nog zwarter dan op de foto's. Totaal verrast draait Wim zijn raampje open en wacht op wat er komen gaat. Gijs grijnst zijn tanden bloot, althans wat er nog van over is gebleven. Cariës, vermoedelijk veroorzaakt door stevig druggebruik heeft flink huisgehouden. Een beetje slissend en nasaal prevelt Gijs: ‘Goedemiddag, ik zie dat mijn bus net wegrijdt. Misschien kan ik een stukje meerijden?’

Hierop had Wim niet gerekend. Het slachtoffer biedt zich als het ware vrijwillig aan.

‘Waar moet je heen?’

‘Richting Arnhem, maar naar het station vind ik ook goed.’

Wim maakt een uitnodigend handgebaar naar het rechterportier en even later zit de nog nietsvermoedende Gijs naast hem. De Transit vertrekt richting Almere Buiten en in de verte zien ze, in een wolk van opspattend regenwater, de oplichtende remlichten van de stadsbus waarin Freek met de vermeende Gijs zit.

De bus stopt bij een halte en er stapt een man uit. Een breed persoon en eenmaal dichterbij gekomen onmiskenbaar Freek.

Wim mindert vaart en stuurt richting bushalte. Verbaast kijkt Gijs Wim aan.

‘Problemen?’

Het kost Wim moeite om er geen snelle eenmansactie van te maken maar hij weet zich te beheersen.

‘Ik hoor iets klepperen. Ik denk dat er een achterportier niet goed dicht zit, ik wil even kijken.’

Wim stopt bij de halte, nog geen twee meter naast Freek. Het is nog harder gaan regenen en voordat hij uitstapt laat Wim een auto passeren. Een golf van opspattend water klettert tegen het portier. Wim stapt uit en loopt naar de achterzijde van de Transit, waar nu ook Freek staat. Zijn verbaasde ogen vragen om uitleg.

‘Hij vroeg me een lift,’ grijnst Wim. ‘Niet te geloven, ik zou zeggen ga je gang.’

Zonder te aarzelen loopt Freek naar het zijportier en trekt deze met een ruk open. Nog voor Gijs zich realiseert wat er gaat gebeuren, grijpt Freek hem in zijn zwarte haardos en trekt hem zonder pardon van zijn stoel. Hevig tegenspartelend en schreeuwend van pijn sleurt Freek zijn slachtoffer naar de achterzijde van het busje. De beide deuren staan wijd open. Wim staat klaar om hulp te bieden, maar die blijkt niet nodig.

Freek stapt als eerste de laadruimte binnen en sleurt de magere Gijs als een voddendaal met zich mee. Snel sluit Wim de deuren en haast zich drijfnat naar het bestuurdersgedeelte.

De motor draait nog en achterin het busje hoort Wim een paar doffe dreunen gevolgd door een zacht gejammer. Wim kijkt in zijn binnenspiegel en ziet door het vieze scheidingsruitje hoe Freek bovenop de rug van Gijs zit. Hij rijdt weg en slaat bij het kruispunt van de Grote Vaartweg en de Hoge Ring rechtsaf richting Almere Stad. De ruitenwissers staan in de hoogste stand en snellere auto's zoeven in wolken van opspattend water de Transit voorbij.

Wim mindert vaart en slaat bij het volgende kruispunt rechtsaf richting Noorderplassen. Via de Von Draisweg rijdt hij richting de Trekvogelweg om uiteindelijk bij een trailerhelling de rit te beëindigen. Wim parkeert het busje, stapt uit en loopt naar de achterzijde en opent beide achterdeuren. Op de grond ligt Gijs, zijn mond en ogen dichtgeplakt met brede tape en beide armen op zijn rug geboid met een grote plastic kabelbinder.

Het schiereilandje is verlaten en rechts van de trailerhelling liggen een aantal boten afgemeerd, zichtbaar onbewoond. Slechts één van de kruisers ziet er fris uit, alsof er nog regelmatig mee wordt gevaren. Geen groene algenaanslag en vrij van opgewaaide herfstbladeren.

Wim loopt door het natte gras naar de dichtstbijzijnde en schoonste boot. Een circa acht meter lange, stalen kruiser van het type Ten Broeke. Het achterdek is voorzien van een blauwlinnen overkapping, waarvan de ritssluiting stroef open gaat. Eenmaal aan boord drukt Wim het afdekzeil van binnenuit naar boven om een

grote, zich in een kuil verzamelde plas water, via de zijkanten naar beneden te laten lopen.

Freek staat met Gijs naast het busje en sluit de achterdeuren. Ruw duwt hij de gedesoriënteerde Gijs richting kruiser en manoeuvreert hem aan boord.

Wim vindt een lichtsakelaar waarna Freek de linnen overkapping zorgvuldig dichttrist.

De avond valt, de wind is gaan liggen en op het verlaten onverlichte schiereiland wordt het langzaam donker. Het lawaai van een laag overvliegend vliegtuig ebt weg in de verte en maakt plaats voor het geluid van de afnemende regen op het nog roerige water. Kwakende eenden en af en toe de schelle roep van een meerkoet zijn de enige geluiden die hoorbaar zijn. Tegen de kajuitraampjes dansen muggen en nachtvlinders, aangetrokken door het zwakke schijnsel van een kajuitlamp. Tegen tienën dooft het licht en het lijkt alsof de 'watersporters' hun energie voor de volgende dag willen bewaren.

Afwezig zit Sophie voor het raam en kijkt naar haar enorme tuin. Soms draait ze op verzoek haar hoofd even opzij. Achter haar is haar zus Margriet druk bezig met haar kapsel. Haar gekwebbel lijkt niet tot Sophie door te dringen maar Margriet bemerkt het niet.

Op de sofa ligt een bruidsjurk. Ze wilde eigenlijk geen witte, maar Jasper had laten blijken dat hij het erg mooi zou vinden. Nog een uur en dan staat hij voor de deur. Zijn deur.

Jasper bewoont al ruim tien jaar het kleine landgoed. Aan alles valt te zien dat hij geen geldzorgen kent. Het wordt zijn eerste huwelijk. Sophie is al een ervaring rijker. Vijf jaar geleden overleed haar vorige echtgenoot Bastiaan, maar veel heeft ze nooit over hem willen vertellen. Jasper heeft menigmaal geprobeerd iets meer te weten te komen over haar eerdere huwelijk, maar haar reacties beperkten zich tot het geven van minimale informatie. Maar ach, wat kon het hem schelen? Misschien komt het later nog eens ter sprake, dacht hij.

Toen Bastiaan nog leefde had Sophie Jasper ontmoet op een buurtfeest. De mannen kenden elkaar van de handel in schroot en oud ijzer, waarbij Bastiaan als tussenhandelaar, maar ook als afnemer of als leverancier actief was.

Vier jaar geleden en een jaar na het overlijden van Bastiaan was ze Jasper opnieuw tegen het lijf gelopen. Sophie was toen veertig. De twee jaar jongere Jasper, een beer van een kerel, viel als

een blok voor haar. Eigenlijk vond ze hem iets kinderlijks hebben, maar juist dat maakte hem aantrekkelijk. Een harde werker en eigenaar van een groothandel in oude metalen.

Op Jaspers bedrijf was het dagelijks een komen en gaan van vrachtwagens, de meeste volgeladen met schroot. Maar de handel kwam ook kleinschaliger binnen. Busjes met aanhangwagens, volgepropt met bedspiralen, oude wasmachines of kromme fietsen. En veel loodgieters met oud leidingwerk. Het was een bonte verzameling van gezellige bedrijvigheid.

Grote kranen met grijpers draaiden hele dagen in het rond en sorteerden de goedkopere van de duurdere metalen. Het stonk er altijd naar hydraulische olie en andere zure neusprikkelende viezigheid. Louche volk liep er soms rond en het uitbetalen van de aangeleverde handel geschiedde vanachter dik, kogelvrij glas. Acht jaar geleden had Jasper het aan laten brengen, nadat zijn moeder op 64-jarige leeftijd was omgekomen bij een brute gewapende overval. De dader werd nooit gepakt. Jasper was ontroostbaar maar moest verder. Het familiebedrijf werd zijn eigendom en hij leidde de handel met harde maar rechtvaardige hand. Hij was ervan overtuigd dat de dader niet gezocht moest worden tussen zijn klanten.

Jasper kende ze allemaal en hij sprak hun taal. Hij genoot van hen en het was bekend dat hij af en toe minderbedeelde scharrelaars wat toestopte. Ze waren gek met hem en lachten honderduit als hij zich in een lollige bui in een

veel te kleine skelter proppte en het stuk schroot op snelheid probeerde te trappen.

Sophie raakte onder de indruk van zijn krachtige uitstraling en kinderlijke eenvoud. Jasper was een ongecompliceerde man met zijn hart op de goede plaats die haar als een prinses behandelde. Vanaf hun eerste ontmoeting werd ze vertroeteld. Ze kon krijgen wat ze wilde en hij nam alle tijd voor haar. Ze was deze aandacht niet gewend en liet dit geregeld merken.

‘Geniet ervan,’ zei Jasper steeds. ‘Vergeet het verleden en omarm het heden.’

De deurbel gaat en Margriet stopt abrupt met haar gekwebbel.

‘Nu al? Is hij er nu al? Hij is veel te vroeg, je bent nog heel niet klaar...’

Margriet loopt door de grote woonkamer richting de ontvangsthal. Haar hakken tikken op de plavuizen. Door het deurraampje ziet ze een man staan met een grote bos bloemen en ze opent de deur. De man draagt een geborduurd logo van de plaatselijke bloemisterij op zijn bedrijfskleding.

‘Goedendag, bloemen voor het bruidspaar.’ De man overhandigt het prachtige boeket met daarin een enveloppe. ‘En ook ik wens u een mooie dag vandaag.’

‘Dank u,’ zegt Margriet blozend. ‘Ik zal de boodschap doorgeven.’

Sophie loopt terug naar haar stoel. Ze was even opgestaan in de veronderstelling dat het Jasper

zou zijn aan de voordeur. Of ze zich verstopt zou hebben was nu niet meer belangrijk.

Margriet wandelt de kamer binnen en kijkt op de enveloppe. Ook Sophie is nieuwsgierig.

‘Van wie is het?’

‘Ik weet het niet, de enveloppe zit dichtgeplakt.’

Sophie pakt een schaar, ritst de enveloppe open en schuift een dubbelgevouwen kaart eruit. Uit de kaart dwarrelt een briefje van honderd gulden op de grond.

‘Helaas kunnen we wegens vakantie niet aanwezig zijn bij jullie huwelijk,’ leest Sophie hardop voor. ‘We wensen jullie een hele fijne dag, veel geluk en tot snel. Liefs, Marieke en Daan.’

Sophie raapt het bankbiljet op en stopt het weer tussen de kaart. ‘Wat attent. Ik wist dat ze er niet bij konden zijn vandaag.’

‘Wie zijn het?’ vraagt Margriet, terwijl ze met de bloemen naar de keuken loopt.

‘Vrienden van Jasper. Jasper golft met Daan, alleen kan hij nooit van hem winnen. Daar baalt hij soms stevig van, maargoed, het is maar een spelletje...’

Margriet komt uit de keuken en zet de bloemen op tafel.

‘Kom, we gaan verder, anders moeten we ons nog haasten.’

Ze pakt een handspiegel en geeft hem aan Sophie.

‘Wat vind je ervan?’

Goedkeurend kijkt Sophie naar haar kapsel. Haar lange donkerbruine haar is opgestoken en er hangen enkele nonchalante krullen uit. Ze

loopt naar de grote, staande spiegel in de hal. Margriet loopt mee, neemt de handspiegel terug en houdt deze op hoogte achter Sophie. Ze draait naar beide zijanten en wacht.

‘Mooi, erg mooi,’ zegt Sophie met een diepe zucht. Haar reactie klinkt welgemeend echter Margriet had haar graag wat vrolijker gezien. Het enthousiasme bij Sophie lijkt ver te zoeken.

‘Wat is er? Ben je nerveus?’ vraagt Margriet.

‘Ja.’ Ze zucht opnieuw diep. ‘Ik ben altijd bang dat er iets mis gaat op een dag als deze. Ik weet niet wat, maar het overvalt me gewoon.’

Margriet loopt naar de sofa in de woonkamer en pakt de bruidsjurk. Vanuit de kamer hoort Sophie haar stem.

‘Probeer aan iets leuks te denken. Wat kan er nou mis gaan vandaag? Denk anders aan dat mooie witte strand waarop je morgen ligt. Bali, het lijkt me geweldig. Ik zou best met je willen ruilen hoor.’

Margriet komt met de witte bruidsjurk over haar beide armen terug uit de woonkamer en drapeert deze voorzichtig op de grond. Ze vouwt de jurk open en helpt Sophie met instappen. Langzaam hijst ze de jurk omhoog en rijgt aan de achterzijde een witte veter kruislinks van beneden naar boven.

‘Hoe laat vliegen jullie?’

Margriet kijkt over de schouder van Sophie in de staande spiegel haar vragend aan. De bruidsjurk is oogverblindend mooi.

'Morgenochtend om kwart over elf. We vliegen eerst naar Hong Kong maar daarvandaan weet ik het niet. Jasper heeft het allemaal geregeld.'

Sophie kijkt naar zichzelf in de grote spiegel en zucht opnieuw. Ze kijkt gespannen en toont geen teken van blijdschap. Haar lip trilt zenuwachtig en ze schrikt van de harde deurbel.

'Ik ben nog niet opgemaakt!' roept ze en snel schuifelt ze de kamer in.

Margriet loopt naar de voordeur en kijkt door het raampje naar buiten. Buiten staat Jasper met in zijn hand een klein boeketje. Hij draagt een keurig pak. Margriet opent de deur en ze bekijkt haar zwager van top tot teen.

'Dag Jasper, wat zie je er fantastisch uit.' Ze kust hem. 'Je bent wel te vroeg, we zijn nog bezig. Wacht maar even in de keuken, het duurt niet lang meer.'

Ze loopt door de hal naar de kamerdeur, maar draait zich voor de deur om. Margriet loopt terug naar Jasper, pakt zijn revers en kust hem nog een keer.

'Ik ben zo trots op je. Kom eens hier.' Ze veegt met haar duim haar lipstick van zijn wang. 'Sophie is erg gespannen lijkt het. Heb jij geen last?'

Jasper schudt zijn hoofd en Margriet loopt snel naar binnen, de deur zorgvuldig achter zich sluitend. Jasper kijkt teleurgesteld en probeert door het geslepen glas van de kamerdeur een glimp van zijn bruid op te vangen.

Ook Isaac komt binnen, de echtgenoot van Margriet. Hij klopt Jasper bemoedigend op zijn schouder en bekijkt zijn keurige outfit.

‘Jasper, mooi pak! Zo zie ik je niet elke dag. Hopelijk wordt dit de mooiste dag van je leven, aan ons zal het in ieder geval niet liggen. Zal ik alvast koffie voor je halen?’

Opnieuw wordt er aangebeld en Isaac kijkt door het deurraampje naar buiten.

‘Volgens mij de fotograaf, als jij de deur opent dan haal ik koffie...nee, niet de kamerdeur.’

‘Je kunt twee dingen doen,’ zegt Wim.

Hij zit tegenover Gijs aan een klein tafeltje midden in de kajuit. De tape is van zijn mond en ogen verwijderd en voor de kajuitdeur staat Freek, zijn brede armen over elkaar gevouwen.

‘Je gaat zonder tegenstribbelen met ons mee vandaag. Geen lawaai maken, niet om hulp roepen, geen oogcontact zoeken of andere aandachtstrekkerij. We gaan gewoon gezellig naar een dierentuin en je loopt braaf met ons mee. Net alsof we vrienden zijn. Je geeft netjes antwoord als we je wat vragen, je eet braaf je bakje patat en vanavond brengen we je weer netjes terug naar je detentiehok in Almere...’

Gijs lijkt amper te luisteren en zit voorovergebogen te knarsetanden. Hij ziet bleek en er staan zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd en bovenlip.

‘Ik heb gehoord dat jij je in de bajes netjes kunt gedragen, dus dat kun ook hier.’

Als een schoolmeester vervolgt Wim zijn verhaal.

‘Hoe laat moet je uiterlijk weer binnen zijn vanavond? Dan kunnen we daar een beetje rekening mee houden.’

Met geknepen ogen kijkt Gijs Wim aan. Hij weet dat hij geen schijn van kans maakt en antwoord zachtjes: ‘Seven o’clock.’

‘Hoe laat zeg je? Zitten we in het buitenland? Ik kan je niet verstaan, je slist. Kun je wat duidelijker praten?’

Wim komt overeind, buigt zich voorover en geeft Gijs met zijn vlakke hand een harde klap vol in zijn gezicht. Gijs valt bijna achterover, maar Freek duwt hem weer overeind.

‘Nou? Ik hoor niets,’ vervolgt Wim. ‘Duidelijk praten Gijsje.’

‘Om zeven uur,’ klinkt het nu op een iets luidere toon. Gijs weet dat protesteren tegen de kleinerende taal weinig zin heeft en houdt zich flink.

‘Zo wil ik het horen. In het vervolg graag iets harder. Ik dacht even dat ik doof was geworden.’

Wim gaat weer zitten.

Freek kijkt wat verbaasd. Gisteren vertelde Wim hem dat hij zich rustig moest gedragen, terwijl hijzelf nu...

Wim kijkt naar buiten. Het regent nog steeds en in gedachten ziet hij Sophie in haar witte jurk door de regen wandelen. Ze moet wel een heel sterk vermoeden hebben gehad dat haar zoon Gijs de bruiloft zou komen verzieken. Waarom? Wim kent haar niet zo goed. Sterker nog, hij wist helemaal niet dat Sophie een zoon had. En dan nog wel een van het junkieachtige soort. Haar zwager Isaac vertelde hem wel eens wat over zijn schoonzus maar helemaal duidelijk was het Wim nog niet. Eén ding wist hij wel: Sophie was een vrouw met een goed karakter. Jammer dat ze soms wat ondoorgrondelijk was. Alsof ze iets te verbergen had.

‘Wat waren je plannen voor vandaag Gijs? De officier van Justitie geeft je niet zomaar een dag

speciaal verlof. Wil je ons dat misschien vertellen?’

Gijs, nog niet helemaal bijgekomen van de harde klap, kijkt Wim aan. Hij is niet van plan om direct antwoord te geven. Freek zit nog steeds voor de kajuitdeur met Wim tegenover hem, niet echt een goed moment om een ontsnappingspoging te ondernemen.

‘Ik zou vandaag naar mijn moeder, ze trouwt vandaag.’

Wim kijkt Freek aan en vervolgens Gijs.

‘Je moeder trouwt vandaag. Goed zo jongen, maar dat wisten we al. Ik vraag me alleen af waarom jij daar absoluut niet bij mag zijn vandaag? Heb jij een vervelende moeder of heeft moeder een vervelend zoontje? Ze moet toch een goede reden hebben om jou vandaag niet te hoeven zien?’

Wim lijkt plezier te hebben in de ondervraging. Op treiterige toon spreekt hij verder.

‘Doe maar rustig aan Gijs, ik zal je nog even niet slaan. Daar wacht ik mee. Ben je er klaar voor of moet je nog wat kwijt?’

Hij wijst naar het kleine toiletdeurtje in de kajuit.

Gijs knikt en steekt zijn nog steeds geboeide armen naar voren.

‘Zou ik dan misschien...?’

Freek loopt naar het kleine aanrechtje waar een messenblok op staat. Hij pakt een dun fileermes en schuift deze voorzichtig onder de tyrap. Met een lange haal snijdt hij het bindsel door en een

duidelijk zichtbare rode streep op Gijs' polsen wordt zichtbaar.

Pijnlijk kijkt Gijs naar de striemen en beweegt wat met zijn vingers. Hij bukt voorover, raapt zijn jasje op en loopt hiermee naar het boordtoilet.

'Laat dat jasje maar liggen' zegt Wim. 'Die heb je niet nodig.'

Gijs kijkt Wim aan. Zijn bleke gelaat en holle oogkassen doen sterk vermoeden dat hij iets nodig heeft.

'Ik heb het koud,' stamelt Gijs. Hij kijkt smekend naar beide mannen.

Freek loopt op hem af en pakt zijn jasje. 'Het is niet koud.' Freek opent de toiletdeur en duwt Gijs naar binnen. 'En schiet een beetje op graag, ik hou niet van getreuzel.'

Korte tijd later luisteren beide mannen naar de pruttelende geluiden van een overduidelijk klinkende diaree.

Wim wijst naar het jasje van Gijs.

'Kijk eens in zijn zakken, ik denk dat Gijs wat nodig heeft.'

Freek pakt het jasje en doorzoekt de zakken. Er zit wat kleingeld in, een pakje kauwgom, zilverfolie en een haarkammetje. Freek opent een stripje kauwgom uit de platte zilveren omhulling en een klein opgevouwen papieren wikkeltje valt op de grond. Freek bukt zich en raapt het wikkeltje op. Voorzichtig vouwt hij het papiertje open en bekijkt hij het hierin verborgen bruinachtige poeder. Hij grijnst.

'Als ik het niet dacht... heroïne.'

Hij vouwt het wikkel dicht en steekt het in zijn eigen zak. De overige benodigdheden stopt hij terug in de zakken van Gijs zijn jasje. Even later komt Gijs bleek en gehuld in een wolk van stank uit het toilet.

Niet veel later zit het drietal in het busje, Wim achter het stuur, Freek en Gijs op de achterbank. Het lijkt alsof Gijs het moeilijk heeft. Zijn benen trillen en ook zijn handen vertonen tekenen van beverigheid. Knarsetandend en met een holle blik in zijn ogen kijkt hij schichtig om zich heen.

'Heb je ergens last van Gijs? Je ziet zo bleek.' Freek kijkt Gijs onderzoekend aan. Hij heeft vaker met junks te maken gehad en weet precies aan welke lichaamstaal de beginnende ontwenningssverschijnselen te herkennen zijn. Gijs reageert niet en kijkt zwijgend naar het voorbijflitsende landschap.

'Ik zal je vertellen wat we vandaag gaan doen,' begint Freek. 'Dat we naar de dierentuin gaan hadden we al verteld. Geen bruiloft dus vandaag, zoals je in gedachten had. Waar het ons om gaat is dat je er goed van doordrongen raakt wie hier de lakens uitdeelt. Jouw moeder is jouw intimiderende gedrag helemaal zat en daarom draaien we de rollen om vandaag. Misschien dringt het nog niet tot je door maar daar kom je straks wel achter. '

Freek strekt zijn beide armen naar voren en pakt Gijs bij zijn beide oren. Met een harde beweging draait hij het klamme hoofd van Gijs in zijn richting.